

МАРИЯ: Аз напълно ви разбирам, сир. Всекиму се иска да знае какъв е човекът, с когото трябва да прекара живота си до края на отредените му от бога дни.

АНРИ: Видях ви. И веднага почувствувах, че не съм сбъркал. Вие бяхте жената, която съм дирил и чакал от години. Ние сме били отделени само от Хема, ала не се познавахме, не знаехме нищо един за друг...

МАРИЯ: Или може би знаехме твърде много.

АНРИ: Ала то бе само зло и умраза. Нали? А сега... Мария...

/И той приближава лице до нейното, но
тя става./

Простете ми...

/Анри плесва с ръце. Появява се Одет./

ОДЕТ: Сир?

АНРИ: Вашата господарка има нужда от голямо спокойствие, графиньо. Тя още не е свикнала с нас.

ОДЕТ: Може би дългият път, новите впечатления са я изморили?

АНРИ: Тази вечер тя трябва да бъде оставена сама със себе си. Кажете на дамите да оставят всички церемонии при лягането. А вие бдете сама над съня й тази нощ. Кочията ще дойде да ви вземе точно в десетия час преди пладне. Лека нощ, мадам!

/Анри се покланя./

МАРИЯ: Лека нощ, сир.

/Анри безшумно се отдалечава./

2 с ц е н а

Константинопол. Градина в двореца.

АНРИ: Стана хладно, мадам.

/Той й слага аксамитената наметка./

МАРИЯ: Разходката ми повлия чудесно.